

Ochrana spotrebiteľa vo vykonávacom konaní v kontexte rozhodnutí SD EÚ

Výkon práva nemožno postaviť na nezákonnom rozhodnutí

(príspevok z online stretnutia – reflexie k odbornému sympóziu /ADR – EsoCP/)

V Bratislave dňa 29.03.2023

Vypracoval: Mgr. et Mgr. Stanislav Šmondrk
podpredseda

Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách

V súvislosti s lehotou určenou podľa § 61k ods. 2 a 3 EP v aktuálnom znení sa zdá byť užitočné (za účelom náležitej / rozumnej / nevyhnutnej interpretácie) túto premlčaciu lehotu (začiatok jej plynutia) spojiť s nachádzaním kritérií určenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v spotrebiteľských sporoch, keď sa táto počíta odo dňa, keď sa spotrebiteľ o neprijateľnom charaktere zmluvy / zmluvnej klauzuly „dozvedel“ / „začal mať vedomosť“, vedomosť ktorá nemôže byť bez ďalšieho spájaná s okamihom „doručenia upovedomenia o začatí exekúcie“¹ a preto spotrebiteľ v pozícii „povinného“ môže navrhnúť zastavenie exekúcie aj po uplynutí 15-dňovej lehoty – pri zachovaní určujúcich predpokladov začiatku jej plynutia (Vid' aj rozhodnutie SD EÚ; Spojené veci C-8021 až C-82/21 D.B.P. a i).

V naznačených súvislostiach možno dedukovať, že logika obsiahnutá v náleze ÚS SR zo dňa 14.07.2022, sp. zn. III. ÚS 324/2021 otvára priestor pre nový spôsob vnímania „rovnovážneho stavu“ (exekučné súdy nevyjednávajú) vyjadreného v generálnej klauzule (§ 53 ods. 1 OZ; *Mißverhältnis der vertraglichen Rechte und Pflichten; povinnosť skúmania zmluvnej proporcionality – „test proporcionality“*) a zároveň v kontexte uvedeného (aj vo vzťahu k „nespokojnosti“ SD EÚ s 10-ročnou premlčacou lehotou; Tamže Spojené veci C-8021 až C-82/21 D.B.P. a i), skôr evokujúcou nedostatky v určení začiatku plynutia premlčacích lehôt ako v dĺžke ich trvania), je / by mohla byť bez logických rozporov a pri zachovaní „*Universa juris prudentia*“ vo vykonávacom konaní euro- a ústavnokonformne aplikovateľná (právna logika cit. nálezu ÚS SR) nielen na rozsudky rozhodcovských súdov (napr. vo vzťahu k nedostatku právomoci; rozhodcovské zmluvy / doložky; § 39a OZ – úžera; § 39 – obchádzanie zákona, rozpor s dobrými mravmi – *in fraudem legis, contra bonos mores*) a platobné rozkazy vydávané vyššími súdnymi úradníkmi², ale aj na ostatné právoplatné a vykonateľné rozhodnutia všeobecných súdov v spotrebiteľských veciach.

¹ Exekúcia je výsledkom priznania práva na strane veriteľa a pri jej výkone v spotrebiteľských veciach sa možno dôvodne domnievať (priemerný spotrebiteľ je dôvodne presvedčený o tom), že zmluvný spotrebiteľský vzťah nie je / nebol postihnutý vadami, ktoré by mali brániť / bránia výkonu práva. V uvedenom kontexte sa exekučné konanie prebiehajúce podľa zásad určených novelou EP – zákonom č. 2/2017 javí skôr ako legislatívny inštrumentár výkonu priznaného práva bez možnosti nápravy; bez možnosti preskúmania prípustnosti výkonu práva priznaného v nachádzacom konaní.

² Zmena v osobe zodpovednej za vydanie platobného rozkazu (VSÚ vs. sudca) nemôže byť rozhodným faktorom na dôslednú aplikáciu procesných zásad upomínacieho konania a to zvlášť v prípade spotrebiteľského sporu, pri rozhodovaní sporov ktorých sú namieste pochybnosti o tom, či je možno rozhodnúť spotrebiteľskú vec bez vyjadrenia spotrebiteľa na strane žalovaného a bez nariadenia pojednávania; na základe skutočností tvrdených veriteľom / dodávateľom na strane žalobcu, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov (§ 265 ods. 1 CSP). Komplikovanosť a rozsah spotrebiteľského práva zrejme nedovoľuje rozhodovať veci v skrátanom konaní v prípade, ak je na strane žalovaného spotrebiteľ, o čom svedčí aj nejednotnosť v rozhodovacej činnosti súdov, keď prakticky na každú univerzálnejšiu spotrebiteľskú kauzu (opakujúca sa neprijateľná zmluvná podmienka alebo nekalá obchodná praktika; sporným sa stáva aj princíp

Z aplikačnej praxe slovenských súdov vyplynula zásada, že exekučný súd nemôže (*s ohľadom na charakter vykonávacieho konania*) skúmať vecnú správnosť exekučného titulu (*nezaoberá sa meritom veci; rozhodnutie v merite veci považuje za formálne perfektné, keď mal spotrebiteľ možnosť využiť všetky dostupné prostriedky obrany a tak sa jeho právo oslabuje do tej miery, že v zásade neexistuje účinný prostriedok nápravy, zvlášť vo vzťahu k exekučnému titulu priznanom rozhodnutím všeobecného súdu*).

Podľa rozsudku C-40/08 – Asturcom Telecomunicaciones je dôležité rešpektovať zásadu právnej sily rozhodnutej veci („*res iudicata*“), aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po

- a. vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo
- b. uplynutí lehôt stanovených na podanie týchto opravných prostriedkov, záver ktorý je v súlade s ďalšími, tomuto rozsudku predchádzajúcimi rozhodnutiami.³

Na druhej strane – *akoby paradoxne* – rozhoduje SD EÚ tak, že „*smernica 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný za účasti spotrebiteľa, musí hneď po tom, ako sa oboznámi s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať „ex offio“ nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný*“.⁴

SD EÚ teda rozlišuje medzi „záväznosťou“ / „viazanosťou“ / „Unverbindlichkeit“ / „*diese Klausel für den Verbraucher unverbindlich ist*“ a (ne)možnosťou suplovania právomoci nachádzacieho súdu vo vzťahu k zásade právnej sily právoplatne rozhodnutej veci („*res iudicata*“). Výkon práva totiž nemožno vedome postaviť na nezákonomnom rozhodnutí len preto, že sme si osvojili nedostatočne odôvodnenú zásadu, že exekučný súd nemôže skúmať vecnú správnosť exekučného titulu („*to už s definitívnou platnosťou urobil nachádzací súd*“), z odôvodnenia ktorého má vyplynúť nemožnosť prieskumu neprijateľnosti (v EK). **Zastavenie exekúcie je však potrebné rozumieť skôr ako zastavenie vykonateľnosti rozhodnutia (exekúciu nemožno vykonať), bez materiálnych následkov / spochybňovania vzniku a existencie exekučného titulu; pohľadávka veriteľa ostáva v pozícii naturálnej obligácie**⁵; a teda nemožno robiť ani rozdiel (*striktne v uvedenom kontexte*) medzi nachádzacím a vykonávacím konaním, kde nám okrem iného budú do popredia vystupovať aj ničím neodôvodnené kvalitatívne diferenciacie medzi rozhodnutiami rozhodcovských a všeobecných súdov,

záväznosti rozhodnutí súdov v spotrebiteľských veciach erga omnes vs. inter partes) je vydané rozhodnutie prospotrebitel'ské a zároveň prododávateľské (*refinancovanie / reťazenie úverov a aplikácia testu proporcionality; uplatňovanie princípu „ultra petitem“, premlčanie v spotrebiteľských veciach, skúmanie neprijateľnosti „ex officio“, relativistické vnímanie pojmu „priemerný spotrebiteľ“ a potreba ingerencie súdu v spotrebiteľských veciach, poplatok za poskytnutie úveru retrospektívne subsumovaný pod § 499 ObchZ vs. zmluva o úvere - § 497 a nasl. ObchZ ako absolútny obchod napriek existujúcej koncepcii spotrebiteľskej zmluvy podľa sumára špeciálnych predpisov na ochranu spotrebiteľa – predovšetkým OZ, zákon č. 90/2016 Z.z., č. 310/1992 Zb., č. 129/2010 Z.z., skúmanie bonity klienta vs. spôsob výpočtu RPMN – správnosť predpokladov pre výpočet RPMN je relevantnejšia ako správnosť výpočtu RPMN, obsolétne ustanovenia zákona č. 335/2014 Z.z. na škodu spotrebiteľa / porušovanie legitímnych očakávaní spotrebiteľa, nekoherentnosť právnych predpisov, atď.*)

³ Vid' aj konštantná judikatúra SD EÚ: Köbler, C-224/01; Kapferer, C-234/04, Fallimento Olimpclub, C-2/08

⁴ Vid' rozsudok C-40/08 – Asturcom Telecomunicaciones

⁵ Porov. ÚS ČR II. ÚS 231/10

vnímané ako rozhodnutia prvej a druhej kategórie, prípadne medzi rozhodnutiami v skrátrenom konaní vydaním PR vyšším súdnym úradníkom a „riadnym“ rozhodnutím, ktorého výsledkom bolo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré už nemožno postihnúť ani odopretím výkonu v rozpore so zákonom priznaného práva (*nezákonné rozhodnutie*).

V rozhodnutí (*nielen*) *Banco Primus, C-421/14* SD EÚ zdôrazňuje, že ochrana spotrebiteľa vychádza z jeho principiálne „nerovného“ postavenia / „znevýhodneného“ postavenia vo vzťahu k predajcovi / dodávateľovi a to z hľadiska „vyjednávacej sily“ a „úrovne informovanosti“ a preto nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné, pričom ide o kogentné ustanovenie, ktorého cieľom je nahradiť formálnu rovnováhu skutočnou rovnováhou (*C-154/15, C-307/15, C-308/15*); t.j. v tomto smere ani nemožno rozlišovať medzi „nachádzacím“ a „vykonávacím“ konaním. Pod skutočnou rovnováhou má SD EÚ na mysli „znovuzavedenie rovnováhy“ / „znovu zaviesť rovnosť“ / „*Gleichheit wiederherstellen*“ (v tomto smere vid' napríklad rozsudok *Banco Español de Crédito, C-618/10*). SD EÚ takto reflektuje na Čl. 6 ods. 1 smernice 93/13, podľa ktorého majú členské štáty zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v spotrebiteľských zmluvách neboli pre spotrebiteľa záväzné, pričom nerozlišuje medzi fázami konania (*vykonávacie vs. nachádzacie konanie*); výnimku SD EÚ robí v prípade už skončenej exekúcie vymožením pohľadávky (*Vid' úvaha nižšie*).

Podľa známeho rozsudku *Azis C-415/11* (SD EÚ sa v rozsudku odvoláva na v tom čase už konštantnú judikatúru), súd musí „*ex offo*“ posúdiť nekalú povahu zmluvnej klauzuly a zároveň musia členské štáty zabezpečiť, aby neprijateľnú zmluvné podmienky neboli ďalej používané „*ďalšie uplatňovanie nekalých podmienok*“ (Čl. 7 ods. 1 smernice 93/13), pričom ak sa hovorí / možno hovoriť o ochrane spotrebiteľa ako o „*verejnom záujme*“ (*Vid' napr. Addiko Bank, C-407/18*), čo iné je výkon práva na základné neprijateľných zmluvných klauzúl, odvolávajúc sa pritom na nemožnosť skúmania vecnej správnosti rozhodnutia ako exekučného titulu, ako „*ďalšie / pokračujúce uplatňovanie neprijateľných zmluvných podmienok v rozpore s Čl. 7 ods. 1 smernice 93/13*“.

V naznačených súvislostiach sa SD EÚ zmieňuje o **princípe / zásade efektivity**, keď je túto možné aplikovať len vtedy / napríklad aj vo vzťahu k premlčaniu (*premlčacia lehota*), keď mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa so svojimi právami predtým, ako táto lehota začala plynúť, v súvislosti so skutočnosťou ktorou SD EÚ na základe vnútroštátneho práva umožňuje (*takáto úprava nie je v rozpore so smernicou 93/13*), že **nekalá zmluvná podmienka môže byť nepremlčateľná** (*BNP Paribas Personal Finance, spojené veci C-776/19 až C-782/19*). V citovanom rozsudku SD EÚ vykladá 93/13 (Čl. 6 ods. 1 v spojení s Čl. 7 ods. 1) tak, že smernica bráni vnútroštátnej úprave, ktorá na účely podania návrhu spotrebiteľom „**na konštatovanie nekalej povahy podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a (týmto) spotrebiteľom stanovuje premlčaciu lehotu**“ (*bod 48*). Ak sa teda neprijateľnosť nemusí podľa vnútroštátneho práva premlčovať (*podľa toho istého rozsudku sa môže premlčovať* (len) *reštitučný nárok*) o čo skôr by mala existovať možnosť nápravy vzniknutého protizákonného stavu aj vo fáze vykonávacieho konania tak, aby spotrebiteľ nemusel uplatňovať svoje práva vyplývajúce zo smernice s cieľom získať náhradu finančnej škody spôsobenej uplatnením neprijateľných zmluvných podmienok až v nasledujúcom *nachádzacom konaní* (*takýto prístup nemôže mať nič spoločné so zásadou efektivity a je / bol by len neželateľným následkom nedostatočnosti účinnej ochrany spotrebiteľa podľa Čl. 7 ods. 1 v spojení s 24-tým odôvodnením smernice*) (*Vid' aj rozsudok Kancelaria Medius, C-495/19*).

Užitočným v diskutovanom smere (**dodržiavanie zásady efektivity**) sa zdá byť aj rozsudok *C-869/19* (*Španielsky Najvyšší súd*) týkajúci sa tzv. *časového obmedzenia reštitučných účinkov* (*pravidlo podobné právnej sile rozhodnutej veci – „res iudicata“*), keď je na jednej strane zrejme / bolo rozhodnuté, že spotrebiteľ neoprávnene zaplatil na základe nekalej / neprijateľnej podmienky, no na druhej strane boli obmedzené reštitučné účinky, t.j. len na sumy neoprávnene zaplatené po vydaní súdneho

rozhodnutia, ktorým sa vyhlásila dotknutá zmluvná podmienka za neprijateľnú (*Vid' aj C-154/15, C-307/15 a C-308/15*). V cit. rozhodnutí SD EÚ rozhodol, že **Čl. 6 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu zásad vnútroštátneho súdneho konania, ktoré časovo obmedzujú reštitučné účinky (podľa ktorých vnútroštátny súd rozhodujúci o odvolaní proti rozsudku, ktorým bolo časovo obmedzené vrátenie súm, ktoré spotrebiteľ neoprávnene zaplatil na základe podmienky vyhlásenej za nekalú, nemôže ex offio vzniesť dôvod založený na porušení tohto ustanovenia a nariadiť vrátenie týchto súm v plnej výške....).**

V plnom rozsahu („*takmer v plnom rozsahu*“) vo vzťahu k vnútroštátnemu právu SR konkrétne k diskutovanej možnosti dovoľávať sa neplatnosti zmluvných podmienok zo spotrebiteľskej zmluvy vo vykonávacom konaní, a to napriek zásade rešpektovania účinku právoplatne rozhodnutej veci a preklúzie, nám dáva odpoveď rozsudok vo veci **Ibercaja banco, C-600/19**, keď príslušný španielsky súd nariadil výkon hypotekárneho titulu zabavením majetku spotrebiteľov (*dokonca prebehla dražba nehnuteľnosti zaťaženej hypotékou*) a až po dražbe nehnuteľnosti (*pred prevodom práva na tretiu osobu*) spotrebiteľ namietal neprijateľné zmluvné podmienky, t.j. dovoľával sa ich neplatnosti v čase „*pôsobenia*“ *res iudicata* (účinnok právoplatne rozhodnutej veci), keď by už exekučný súd nemal ex offio skúmať neprijateľné zmluvné podmienky (*zmluva bola podrobená prieskumu v nachádzacom konaní a aj pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň spotrebiteľ mohol podľa § 61k ods. 1 písm. d) v spojení s ods. 2 a 3 cit. ustanovenia podať návrh na zastavenie exekúcie*).

SD EÚ však rozhodol tak, že **Čl. 6 ods. 1 a Čl. 7 ods. 1 smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá z dôvodu účinku právnej sily rozhodnutej veci a preklúzie neumožňuje súdu (exekučnému súdu) preskúmať ex offio nekalú povahu zmluvných podmienok v rámci konania o výkone rozhodnutia (týkajúceho sa nehnuteľnosti zaťaženej hypotékou), ani spotrebiteľovi po uplynutí lehoty na podanie námietky dovoľávať sa nekalej povahy týchto podmienok v tomto konaní (exekučnom konaní) alebo v neskoršom určovacom konaní (určovacia žaloba napriek právoplatne rozsúdenej veci), pokiaľ uvedené podmienky už boli pri začatí konania o výkone rozhodnutia týkajúceho sa nehnuteľnosti zaťaženej hypotékou predmetom preskúmania ich prípadnej nekalej povahy vykonaného súdom ex offio, ale ak súdne rozhodnutie povoľujúce výkon rozhodnutia týkajúceho sa nehnuteľnosti zaťaženej hypotékou (nemusí to byť len takýto výkon rozhodnutia v spotrebiteľskej veci) neuvádza žiadne odôvodnenie, aspoň v stručnej forme, preukazujúce toto preskúmanie, a ani neuvádza, že posúdenie vykonané týmto súdom po uvedenom preskúmaní už nebude možné spochybníť bez podania námietky v uvedenej lehote.** (Z výroku tohto rozhodnutia je zřejmé (nevyvrátiteľné / nepochybné), že SD EÚ nerobí kvalitatívne rozdiely medzi exekučnými titulmi založenými rozhodnutím rozhodcovského vs. všeobecného súdu, ani medzi rozhodnutiami v riadnom vs. skrátenom – upomínacom konaní, vyžaduje však, aby v súlade so svojou dovtedajšou judikatúrou, zvlášť s ohľadom na Čl. 6 a 7 smernice, mal spotrebiteľ možnosť brániť sa voči neprijateľným podmienkam aj v štádiu vykonávacieho konania, keď zároveň nebude mať možnosť poprieť, že súd takýto prieskum výslovne odôvodnil a spotrebiteľa v súvislosti s takýmto odôvodnením poučil, že rozhodnutie nebude možné spochybníť po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie konania (v našom právnom systéme); zároveň sa ponúka legitímna otázka, nakoľko môžeme v podmienkach SR a vo vzťahu k povinnosti predmetného poučenia súdu hovoriť o prípadnom začiatku plynutia premlčacej lehoty, keď nie dĺžka trvania lehoty ale určenie začiatku jej plynutia je rozhodujúce pre určenie (ne)oprávnených nárokov spotrebiteľa).

SD EÚ v druhej časti výroku rozsudku zároveň „negatívne“ rozhodol (pozitívne vs. negatívne formulované rozhodnutie SD EÚ), že **Čl. 6 ods. 1 a Čl. 7 ods. 1 smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu konajúcemu ex offio alebo na návrh spotrebiteľa, preskúmať prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok po tom, ako bolo vykonané hypotekárne záložné právo, nehnuteľnosť zaťažená hypotékou bola predaná a vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti bolo prevedené na tretiu osobu, pod podmienkou, že spotrebiteľ, ktorého nehnuteľnosť bola predmetom konania o výkone**

rozhodnutia týkajúceho sa nehnuteľnosti zaťaženej hypotékou, môže uplatňovať svoje práva v neskoršom konaní s cieľom získať na základe tejto smernice náhradu finančných dôsledkov vyplývajúcich z uplatnenia nekalých zmluvných podmienok, t.j. spotrebiteľ sa môže domáhať prieskumu nekalej povahy zmluvnej podmienky v každom štádiu exekučného konania (*súd by mal aj ex offo prihladiť na nekalý charakter zmluvnej podmienky*) a to aj po prevode vlastníckeho práva na tretiu osobu pod následkom zastavenia konania v tom zodpovedajúcej časti neprijateľnosti s výnimkou, ak má podľa vnútroštátneho práva možnosť domáhať sa náhrady škody spôsobenej uplatnením neprijateľných podmienok v samostatnom konaní. Predmetné rozhodnutie umožňuje lepšie chápať vzťah spotrebiteľského vykonávacieho konania k uplatňovaniu zásady právoplatne rozhodnutej veci.

Spojené veci C-693/19 a C-831/19

Aj v tomto prípade sa jednalo o vykonateľné exekučné tituly s právnou silou rozhodnutej veci a vo vzťahu k právoplatným platobným rozkazom, keď podľa Talianskeho práva (*podľa zásad vnútroštátneho procesného práva*) nemá taliansky súd povinnosť v rámci skráteneho / upomínacieho konania spotrebiteľskú zmluvu výslovne preskúmať na neprijateľné zmluvné podmienky. SD EÚ sa v odôvodnení rozhodnutia vyjadruje, že *„požiadavka účinnej súdnej ochrany vyžaduje, aby súd rozhodujúci o nariadení výkonu rozhodnutia mohol posúdiť, a to aj po prvýkrát (čím sa zdôrazňuje postup „contra res iudicata“ / contra formalizovanému zachovaniu princípu právoplatne rozhodnutej veci bez možnosti ingerencie vykonávacieho súdu), prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok, na základe ktorých súd vydal platobný rozkaz na návrh veriteľa, a proti ktorému dlžník nepodal odpor“*; SD EÚ vo výroku rozhodnutia konkluduje, že **Čl. 6 ods. 1 a Čl. 7 ods. 1 smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že ak proti platobnému rozkazu vydanému súdom na návrh veriteľa nepodal dlžník odpor, súd rozhodujúci o nariadení výkonu rozhodnutia nemôže, z dôvodu, že právna sila rozhodnutej veci tohto rozkazu sa implicitne vzťahuje na tieto podmienky (neprijateľné podmienky), čo vylučuje akékoľvek preskúmanie ich platnosti, následne preskúmať nekalú povahu zmluvných podmienok (t.j. kedykoľvek v priebehu exekučného konania), na ktorých je uvedený rozkaz založený (ak by totiž tomu tak bolo /môžeme dôvodiť ďalej/, aprobovala by sa tým nezákonnosť rozhodnutia súdu prostredníctvom inštitútu upomínacieho konania, čo je v priamom rozpore s princípom efektivity a zrejme odporuje aj právu spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 ústavy a to aj v kontexte nálezov ÚS SR III. ÚS 324/2021 a PLz. ÚS 1/2022).**

Impuls Leasing Romania, C-725/19

V danom prípade sa jednalo o nútený výkon práva z leasingovej zmluvy a to napriek tomu, že exekučný súd uviedol, že leasingová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, avšak nemá možnosť suplovať nachádzacie konanie (*rozhodovanie vo veci samej; ani „ex offo“ ani na návrh spotrebiteľa*), v rámci jedine ktorého konania je súd oprávnený rozhodnúť o nekalej povahe zmluvnej podmienky (*t.j. ad absurdum, napriek existencii neprijateľných zmluvných podmienok nariadiť výkon rozhodnutia, pridržavajúc sa zásady právoplatne rozhodnutej veci / zaštiťujúc sa zásadou právoplatne rozhodnutej veci, súd vykonáva nezákonný exekučný titul*).

Aj takáto vnútroštátna úprava (*takmer identická so slovenskou právnou úpravou*) je podľa výroku rozhodnutia SD EÚ v rozpore s Čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice 93/13.